

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19253/2024
19.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Марине Милановић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Игор Јањић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП ... Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради измене ренте, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 230/2024 од 29.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 230/2024 од 29.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 230/2024 од 29.05.2024. године, потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П 1409/22 од 06.11.2023. године, у ставу првом изреке, у делу одлуке о накнади материјалне штете у износу од 180.565,69 динара и у делу у коме је обавезан тужени на исплату месечне новчане ренте у износу од 18.865,30 динара почев од 01.07.2023. године са законском затезном каматом на сваки месечни износ понаособ почев од 5-ог у месецу за претходни месец па до коначне исплате, и у делу у коме се констатује да се овом пресудом мења пресуда Основног суда у Нишу П 5923/13 од 25.03.2014. године, која се односи на исплату новчане ренте и у делу у коме је тужена обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 303.337,50 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, у делу законске затезне камате на инос од 180.565,69 динара, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на досуђени износ од 180.565,69 динара исплати законску затезну камату почев од 06.11.2023. године па до коначне исплате, док се тужбени захтев за исплату законске затезне камате на појединачне износе почев од 05-ог наредног месеца за претходни месец одбија, као неоснован.

Против наведене правноснажне пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени ревизијског суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује ревизијски суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд је нашао да у овом спору не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке.

Према разлозима нижестепених судова, тужилац је прималац инвалидске пензије почев од 01.09.2007. године и ранијим правноснажним извршним пресудама утврђено му је право на ренту у месечном износу која је утврђена према параметрима за утврђење плате активног подофицира заставника прве класе 18. положајне групе. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђена је разлика између ренте која припада тужиоцу и ренте која му је исплаћена за период од 29.01.2020. године до 01.07.2023. године, као и разлика између инвалидске пензије коју остварује и старосне пензије која би припала тужиоцу да није дошло до штетног догађаја. Нижестепени судови закључују да тужиоцу правно на ренту није престало испуњењем законских услова за старосну пензију, те да је тужбени захтев основан сходно члановима 190, 195. и 196. Закона о облигационим односима.

Ревизијским наводима се указује на процесне мањкавости приликом доношења првостепене одлуке, а што не представља дозвољени правни основ за изјављивање ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент не указује на супротне правноснажне или ревизијске одлуке у истој или сличној чињенично-правној ситуацији.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.01.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 180.565,69 динара и 18.865,30 динара, што за период од пет година износи 1.131.918,00 динара, а што је противвредност од 11.165,67 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП, то је применом члана 413. ЗПП иста одбачена као недозвољена другим ставом изреке решења.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић